

כז:

עין משפט
נר מצוה

כב א ב ג ד ה מ"י פ"ג
מה' גידושין הלכה ט
[י] יא סמג עשין נ עוש"ע
אה"ע סימן קלג סעיף ד
וע"ש:

מוסף רש"י

ובא בסוף המסכת

וספות רי"ד

[illegible]

כל הגט פרק שלישי גיטין

בזמן שהבעל מודה יחיד **אשה ואפי'** לזמן טובה. וא"כ מין דבעל שאמר גרשתי את אשתי (ואמין) והוא מודה בגרשה אפי' אין בעט שלה וימין לה לראיה צעלהא ומאי פריך ויש לומר דלהא מהימין אלא מהאן וליהא מיני שיכול עשוי לגרשה ולא עמרוך מיהא אלא חלף וזלד וליהא

בזמן שהבעל מודה מידת תיזיר לאשה ואף לזמן מרובה ומשני כאן במקום שהשיירות מצויות כאן במקום שאין השיירות מצויות איכא דאמרי והוא שהוחזקו הוא דלא ליהדר והיינו דרבה ואיכא דאמרי "אע"ג דלא הוחזקו לא ליהדר ופליגא דרבה בשלמא דרבה לא אמר כר' יודא מתי? אלימא ליה לאקשווי אלא רבי יודא מאי טעמא לא אמר כרבה אמר לך מי קתני אם אמר תנו נותנין ואפילו לזמן מרובה דלמא אם אמר תנו נותנין כדקי"ל לאלתר רבי ירמיה אמר יבנו דקאמרי עדים מעולם לא חתמנו אלא על גט אחד של יוסף בן שמעון אי הכי מאי למימרא מהו דתימא ליתיש דלמא איתרימי שמוא כשמוא עדים כעדים קמ"ל רב אשי אמר יבנו דקאמר נקב יש בו בצד אות פלונית דהוה ליה סימן מובהק ודוקא בצד אות פלונית דהוה ליה סימן מובהק אבל נקב בעלמא לא מספקא ליה ^אסימנין אי דאורייתא אי דרבנן רבה בר בר חנה אירכס ליה גיטא בי מדרשא אמר אי סימנא אית לי בגויה אי מביעות עינא אית לי בגויה אהדרהו ניהליה אמר לא ידענא אי משום סימנא אהדרהו וקסברי סימנים דאורייתא אי משום מביעות עינא ודוקא צורכא מדרבנן אבל אינש בעלמא לא: ואם לאו פסול: ת"ר איזוהי שלא לאלתר רבי נתן אומר ששהה כדי שתעבור שיירא ותשרה ר"ש בן אלעזר אומר כדי שיהא אדם עומד ורואה שלא עבר שם אדם ^בויש אומרים שלא שהה אדם שם רבי אומר כדי לכתוב את הגט רבי יצחק אומר כדי לקרותו אחרים אומרים כדי לכתובו ולקרותו ואפי' שהה ויש בו סימנין מעידים עליו ^גדאמרי נקב יש בו בצד אות פלונית ואין מעידין על סימני הגוף דאמרי ארוך וגו' ^דמצאו קשור בכיס בארנקי ובטבעת

עדים ויזיל עדים מהמיני אפילו כשראוהו כבר ושילת לא מהימן
אבל כשאמר קודם שראו: **סימני דאורייתא** או דרבנן.
אין סימן דרבנן דהם דמסדריה אבדה מן הסבורה היינו עדים
ורבנן הוא דעבדו במילתא תקנה לא להוציא כסמימן ויזיל ואל דמן
בפרק אלו מילות (ב"מ דף ק. ה.) דדבר שיש בו סימן מימי להכיר
ושאין בו סימן הרי אלו של ויזיל אפי' מדרבנן למה הוא של יכיר
וזה ביאור עדים דמן הסבורה מה לי או ומה לי או כיון דעני עדים
כך ימצא עדים כח כמו כזה ויזיל דע"י סימן מכריע העדים
נטיעות עין ועוד דע"י סימן שפולס אם יש שמכיר אותו דבר
בו סימן כך וכך דע"י כך ימצא עדים אבל כשאין בו סימן אין
יודע האך לישאל ומתחיל: **ורוקא צורה** מדרבנן. אומר
רבינו חם דעם הארץ נמי ידע נטיעות עינא כדאמרין בפרק
פסיו (ב"ב דף קסא.) הא לורכא מדרבנן דלול לקדושי איתא
ליכרע עס הארץ בדייה ובפרק גיד הנשה (חולין דף קז.) נמי מוכח
דכ"ע אית לכו טעיות עינא ואל שאל מהרי"ק לגס הארץ נטיעות
עינא משום דלא ידע: **אזוהו** שם אלא למהר"א וואי דגרסי אחרו
לחלוף מיהם סימני דברי התנאים לשון הגמט:

שתעבור שירא ומשרה. מפרס רצוני מה ומשרה לנן מס
לסעוד חייסין שמה ופל מהס: **מצא** קשו
מדקדק מכלן דסמינן דלורייתא ומינה דפרק אלן מליאוס (ג)
מיידי לה ואומר ר"י דנמסקנא דיבעתא דמייתא תנא ומסקי
היי וטון שש עדיס שהיבס ובעתת ש לו א שמאלו בעל
ומעיקרא דהוה צעי למדק מינה דסמינן דלורייתא הוה מ

אינא דאמרי. הא דשני ר' זירא במקום שהשיירות מוזיות פסול והוא להוחרקו וכעין חרמי כרכה: **בשלמא** דרכה: דשני לעיל שטיח ידיה אחרת ממנה: מהל גיטין ומדל ב"מ: **מפני** אלימא ליה לאקשווי. (זדקא ס"ד דלעינו רמיניהו אהלדי וממנה) עיקר תרגומא: **מפני** 616 א. זירא דתינו

מתניין אברייא מלי טעמא
אמר שטייל דידא אחרמי מתני
כרנא: **אמר נך**. ר' יודא מתניין
לא קשין אהרדי: **מי קטני**. כננא
מניעא הא אמר תנו טמנין ואפילו
לזמן מרובה: **דלמא אס אמר טו**
טמנין ועלולם דקדק'ל. כלומר ודאי
על כרחיך הא אמר תנו טמנין
דיקדק מינה מתתלה טעמא כננאל
עליהן אלא לזמן מרובה מהיבא
דיקדק דלמא לעולם דקדק'ל בהשגרא
דניטין מנאלו לאתמר כשר אבל
ברייאא ודאי קשוי דקדמי יחיד
לאשה ואפי' לאתמר והנבל מודה
פשיטא למאי ניחוש לה אי לאו
לדשמועינן אפילו לזמן מרובה לא
אינטייה למיתביה דכננאל מתני
איזנא כה כהדיא האמר תנו טמנין
ואנטרין למתנייה משום היא גופא
לדשמועינן דלא יחיד שטיי אומר
סי: **ר' ירמיה אמר**. לא מתניין
קשוי ולא דקדמי קשוי דכל כנו
לדמרינן יחיד לזמן מרובה: **כנו**
דקאמרי עדים. החתומים זו:
מעולם לא חתמו אלא על גט אחד
של שם וזו. ודאמת חתמו לזש שיה
השבוט: **כנו דקאמרי**. האי שיה
שאלדו נקב יש כנל אות פלונית:
ודוקא. נקט רב אפי' כנל אות
פלונית דהוי סימן מובהק דלין עדות
כדורה מזו: **מספקא ליה סימנים**
דאורייתא או דרבנן. הא דאמרי'
כלאו מציאות (בי"מ דף כו.) שמחזירין
אנדה כסימנין ואינטיין לי' ההם
דאורייתא או דרבנן לרב אפי' נמי
מספקא ליה הילכין בציפור אשכא חמי
לא סמיכי אסימנין בעלמא דלמא
סימנין דרבנן ובתמונה הוא דמא
רבנן להספקי דהפקר ב"ד הפקר
וטעמא דתקנתא ההם מפרש אבל
למשיב איתורא לא מצינו לעקור
דבר מן התורה. והאי דלא אמר
קביר סימנין דרבנן משום דהם
מיבעיא לו ומהכא לא מצינן למיפשט
דהא לא נמי מספקא ליה האמר

ממספיקא: אירצם ליה. שלח הוי' אי קיימנא אית לי בגויה א' בעצמות עינא אית לי בגויה. אי קיימנא בעינא דאמיהב לכו אית לי בגויה קיימנא ואי בעצמות עינא בעינא דאדורי יוהלי אית לי בעצמות עינא בגויה שמתא עיני ב עד שאני ממירי יפה בלא אסורא קיימן: קיימנא דאורייתא. שלא נתן בו קיימן מובהק אלא קיימנא בעלמא ומדאמכרו אקיימנא דאקיימא קדאמכרין קיימנא דאדאדורי אבדתא דאורייתא מוכן תפשא ששלמתו קדאמכרין בלאו ואלא (סג): לנורבא מדרבנן. רדעא בעצמות עינא ולא משתדל דבעינא: כדי ששעבור אירא וספרא. שיעור שחולל לעבור אירא שם ולחנות: כדי שיהא אדם כו'. כלומר אין הדבר תלוי בשעבור אירא לרץ. שיהא אדם שיעור ורואה שיש עבר אדם שיש ששעבר השליה אדם שם עד שעת מילאית הבגט: כדי שיסבוב את הבגט. שיעורא בעלמא נתנו בו: ואפילו שיהא יש בו קיימנא. מובהק: מעידים עליו. קיימנא אלו להכשיר: על קיימנא קיימנא. שגט כגון ארוך אל גוך שאין אלו כלום שיש כאלה הרבה: אלא קשור בדים או בשראין. ומכיר את הכיס את הארבע:

ה כמו שירותא (תענית דף יא:) דמתוך שמוציאים כליהם כדי
בדים או בארנקין בוי. פסוק בחרה ליבמות (דף קג.)
מיעטא דף יב:) אשביא לן אי סימנין דאורייתא או דרבנן (קד.)
הו סגרי דסימנים דרבנן איכא לפרושי דהך ברייתא נמי סבירא
ומכיר שהן שלי וגאמן במינו דאי בעי אמר לא אבדתי
ע ליה דאיירי שסמאלא אחר ומהדרין ליה ע"י סימן זה:
א

מסורת הש"ס

(א) [כ"מ יח: ט. חולין עט:];
(ב) [מ"ש תוס' כ"ב טו: ד"ה
יש אומרים ע"ש ז"ל גמי
הכא]; (ג) [יבמות קכ. כ"מ
טז: א.]; (ד) [ס"ח דפסחא לכו
דלויכו טו, ה] [לקמן סד:];
(ה) [נ"א וזו];

גליון הש"ס

רש"י ד"ה מספיקא ליה
סימנין ובר' ודאי ולא
אמר קמבר. ע"י פיק
דשבת כמאור דף ד ע"א
ד"ה למיתרחא דפשיטא ליה
לרעה:

תוספות רי"ד (המשך)

[illegible]

(א) חילי ל'יל ואפי' שהיה כדי
לכותנו ולקדושו ויש בו סימן
מוצהק וכו'.